ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XV
№ 103 (1895).

СУБОТНІЙ ВИПУСК

24 СЕРПНЯ 1974 р.
Ціна 2 коп.

ВИСОКА НАГОРОДА

За заслуги перед Комуністичною партією і Радянською державою і в зв'язку з сімдесятиріччям з дня народження Президія Верховної Ради СРСР Указом від 21 серпня 1974 р. присвоїла Голові Президії Верховної Ради Української РСР тов. **Грушецькому Івану Самійловичу** звання Героя Соціалістичної Праці з врученням йому ордена Леніна і золотої медалі «Серп і Молот».

Центральний Комітет Комуністичної партії України, Президія Верховної Ради, Рада Міністрів Української РСР палко привітали і сердечно поздоровили тов. Грушецького І. С. з присвоєнням високого звання Героя Соціалістичної Праці.

(РАТАУ).

ЛИСТ НАСТАВНИКА

ВИКОНУЄМО XVII НАКАЗ:

«У робітничому класі зародився новий чудовий рух — рух наставників молодих робітників. Наставники — це кадрові робітники, які мають високу майстерність, багатий життєвий досвід, я б сказав, талановиті педагоги. Вони з доброї волі, за покликом душі учать молодь працьовитості, майстерності, виховують їх на героїчних традиціях нашого славного робітничого класу».

(Із промови товариша Л. І. Брежнєва на XVII з'їзді ВЛКСМ).

ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ

ДО ВАС, КІРОВОГРАДЦІ

С. С. ВІТЧЕНКО,
бригадир слюсарів-складальників Ленінградського об'єднання «Электросила», Герой Соціалістичної Праці

МИНАЄ, поспішає час. Вже й осінь на порозі, а в пам'яті моїй, та так свіжо — незабутні весняні дні, дні роботи XVII з'їзду комсомолу. Час не владний приглушити їх. Думаю, це почуття поділяють однаково і делегати, і гості, де б зараз вони не були.

Палкі слова Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва, звернені до молодого покоління, та й до нас, старшого, чітко накреслили перспективи прикладання наших спільних зусиль у виконанні накреслень XXIV з'їзду партії, того, до чого прагне наш радянський народ. Вони, ці зусилля, — в змичці поколінь, в успадкуванні юнаками і дівчатами кращих традицій.

Саме тоді я вперше зустрівся з вашим прославленим земляком двічі Героєм Соціалістичної Праці Олександром Васильовичем Гіталовим. Багато спільного у мене з цим невсипучим хліборобом: за плечима роки війни, нелегкі відбудовчі роки. Він теж наставник молоді — і в школі Гіталова пройшли виучку тисячі юнаків і дівчат від землі.

Однаково нас з Олександром Васильовичем, людей старшого покоління, хвилює питання, кому, чи в надійні руки передано право господарювати на заводах і фабриках, на ланах і на шахтах, на всій неосяжній землі нашої Вітчизни. Чи в надійних руках наше майбутнє?

Спогад про зустріч з Олександром Васильовичем змусила пригадати і ще не менш міцні нитки зв'язку, що протяглися між містами Ленінградом і Кіровоградом. Ваш обласний центр, юні мої друзі, носить ім'я полум'яного революціонера, соратника великого Леніна — Сергія Мироновича Кірова. Кров його пролилася у нашому місті в час боротьби з ворогами народу... Сьогодні на ланах Кіровоградщини ходять потужні трактори, які випускає Ленінградський завод імені С. М. Кірова. Без сумніву, і завод «Электросила», на якому я працюю, поставляє свою продукцію вашому краю.

Чув я про ваші щедрі степи, невтомних хліборобів, наприклад, про лауреата премії імені Ленінського комсомолу В. Моторного, про ваших червонозорівців, сівалками яких засівають чи не півземної кулі. Так що роботи у вас — тільки рукава засучуй.

Все це змусило мене звернутися із листом до вас, молоді кіровоградці.

Для знайомства розповім трохи про себе і тих, хто поряд мене трудиться. Двадцять п'ять років прослужив в лавах Радянської Армії, маю урядові нагороди. Це був мій обов'язок. Виконання його гарантувало життя без турбот, матеріальну забезпеченість, спокійну старість. Полковник у відставці, я три роки працював на будівництві — і це нікого не здивувало.

Час дивуватись моїм друзям настав пізніше. В райкомі партії мені запропонували посаду директора Будинку культури, здавалося важко було для політпрацівника знайти щось більш підходяче. Відмовився. Кому розкажеш про мрію, що сидить в тобі з самого дитинства і здійснити яку збираєшся у віці, названому пенсійним?

Все своє неспокійне життя придивлявся до людей. Преса, радіо, телебачення щоденно інформують про трудові перемоги, про творців цих перемог — звичайних робітників, звичайних шахтарів, звичайних хліборобів. Високі звання Героїв трудового фронту, ударників носять цілком конкретні люди. Багатьох я знав особисто. Це товариші головним у житті котрих стала висока свідомість важливості своєї праці для суспільства, для Вітчизни. Адже, як кажуть, не за карі чи голубі очі — високі нагороди. І чим раніше прийде це благородна людина утверджує себе як особистість, тим міцніша гарантія авторитету змолоду. Говорю це і бачу на обличчях декого з вас посмішку. Мовляв, чи потрібен авторитет у вісімнадцять? Давайте поміркуємо разом. Ви вирішили: встигну стати авторитетним у себе на підприємстві і в тридцять, у мене ще все попереду. А там, дивишся, набув до цього віку з отим відкладанням на потім такі риси як байдужість, пасивність, і якщо хочете, розхлябаність. І спробуй потім, «виселити» з себе весь цей непотріб, нажитий роками, роки просто промчать. Молодь не може допускати такого марнотратства!

Змолоду, в 15 років, я вперше побачив токарний верстат, відчув тепло обробленого металу. І це відчуття запам'яталося на все життя, а з часом стало владною силою, що кличе до себе. Розумів, що не папаха полковника і не бойові ордени потрібні для того, щоб тобі довірили верстат — потрібна кваліфікація. І я став п'ятдесятирічним учнем у авторитетного вісімнадцятирічного вчителя — над цим багато хто тоді в цеху жартував.

Час цей згадував пізніше, коли під моїм наглядом опинилися хлопці, які потребували уваги і поради. Тоді, одержавши очікуваний другий розряд, вже сам став керувати бригадою.

На правах старшого підказував шістнадцяти-сімнадцятилітнім. Радив не лише по старшинству, а ще й тому, що дуже часто доводилося бачити в цеху таку картину: новачок на виробництві — гість не особливо бажаний, одному він заважає, інший нагримає та ще й віника дасть в руки. І одержує хлопець сорок карбованців зарплати. Неважко зрозуміти, що задоволення від такої роботи він, звичайно, не отримує. Навпаки, намагається рідше потрапляти на очі майстру, частіше «перекурювати». Прозвуть ледарем, а, звикнувши до такої слави, і зовсім махнеш на все рукою. Це вже я до вас, шановні наставники.

Поступово міцніла думка, що і в організації праці підлітків і в самій системі виховання робітничої зміни, яка існувала тоді на «Электросиле», необхідно багато чого змінити. Шефство? Але воно, на мою думку, виправдовує себе лише тоді, коли мова йде про допомогу дорослим людям, бажаючим освоїти нову спеціальність чи суміжну професію. Одного разу на партійних зборах поділився цими думками з товаришами, мовляв хлоп'ята у нас залишені сам на сам. Потрібно закріпити їх за досвідченими робітниками. Або об'єднати їх в одну бригаду під керівництвом наставника. Підтримали.

В ЧОМУ я бачив різницю роботи наставника від обов'язків шефа? Шеф як правило, повинен пояснити підлітку, який стає на трудовий шлях, ази професії, навчити його високопродуктивно працювати. Наставництво ж іде далі. Завдання наставника набагато ширші — виховати радянського робітника, грома-

До приходу на «Электросилу» таке поняття, як якість продукції, сприймав суто споглядально, піби збоку. Добротний виріб, ну то так і повинно бути. І тільки, коли сам почав виточувати деталі, зрозумів, як нелегко дається якість. Ламаються різці, кидаєш плід своєї роботи в брак. Перед собою й товаришами совісно, нервуєш... І народилося почуття поваги до тих, хто дає продукцію з першого пред'явлення, хто працює з особистим клеймом. Чи треба казати, яка радість охоплює, коли цього добивається хлопчина, що тільки став до верстата. Він виконав своє змінне завдання, продукцію здав з гарантією якості — цим він заявляє про себе в колективі, як достойного високого звання робітника, свідомого громадянина. Так утверджуйте, юні друзі, себе змолоду, давайте бій бракоробам, всюди прямо і одверто, по-робітничому. Адже цьому вас вчили в школі. А ваші наставники підтримають вас, юнаки і дівчата, допоможуть. Виховати найкращі риси робітника-громадянина. На мою думку, по-справжньому це можливо лише в умовах бригади, яка працює на один наряд. Переваги бригади, очолюваної досвідченим робітником, і тому, що тут підліток ніколи не залишається наодинці зі своїми невдачами. Будь-якої хвилини йому допоможе чи то бригадир, чи то товариш. Тут цікавляться й тим, як хлопчина відпочиває, відвідує школу, що читає. Тож наставництво є більш глибоким і багатостороннім, більш тривалим в часі виховного впливу і колективним за характером.

Адже не поодинокі такі випадки, коли в бригаді є прекрасний спеціаліст і механічно у різні звіти ставлять, що є наставник. Ні! Крім власного прикладу, треба ще і крок зробити до молодої людини особисто. Підказати, порадити, переконати, зацікавити. Тоді буде наставництво.

ДВАНАДЦЯТИЙ РІК я бригадиром комсомольсько-молодіжної бригади. Постійно поповнюється її склад: одні йдуть в армію, на їх місце заступають новачки. Сто тридцять юнаків пройшли за цей час школу нашого колективу, і всі стали хорошими виробничниками. П'ятнадцять з них прийнято в партію. Комсорг Володимир Цілуєв обирався делегатом XVI і XVII з'їздів ВЛКСМ і Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Берліні. Комсомольська група бригади занесена до Книги Пошани ЦК ВЛКСМ.

Справжній успіх у вихованні, знову до вас, наставники, можна досягти лише тоді, коли доброзичливість поєднується з високою вимогливістю з постановкою більш складних завдань. І як важливо, щоб кожен юнак усвідомив свою роль в колективі. Був у мене Сергій Малинін. Робив прогули, траплялось, випивав. Довгий час ми сподівалися, що хлопець зрозуміє все сам, але йшли дні, тижні, ставлення свого до роботи він не міняв... Поговорили з ним серйозно. Образився: розрахуюсь. Сказав йому. «Добре, розраховуйся, утримувати не станемо, але перед тим хлопців не підводь. Ти зараз на балансі бригади, і, будь ласка, працюй як всі». Наступного дня поставили до нього на першу операцію Толю Колесникова. Той придивлявся до хлопчиська протягом зміни, підказував, коли треба було, — і все по-хорошому, без образи. Після зміни питаю: «Ну, що — звільняєшся!» — Ні, каже, — передумав. Буду працювати, поступлю в ПТУ». Уже в Москві, зі з'їзду кілька разів телефонував на «Электросилу»: «Як Малинін?». Відповіли: «Працює»...

Наставництво стало рухом всесоюзного значення. Нині лише на «Электросиле» сімдесят молодіжних бригад трудяться під керівництвом наставників, число їх на підприємстві становить 312 чоловік.

Знаю, сьогодні і на вашій Кіровоградщині досвідчені робітники і хлібороби, сивочолі ветерани праці виховують у молодого покоління риси трудівників нашого майбутнього. До них моє слово — в благородній справі наставництва не пошкодуйте своїх сил, щедро передайте свої знання і досвід вісімнадцятирічним. І до вас моє слово, юні кіровоградці.

Перед вами, молодими, сьогодні стоїть дуже важливе — ростити хліб, будувати машини, зводити нові комсомольські будови... Будьте дбайливими господарями в цеху, на полі, на будівельному майданчику — від вас залежить успіх справ, розпочатий вами і вашими товаришами, хай буде до всього вам діло. Зробіть кожен своїм законом найганебніше — бути стороннім спостерігачем. Не бути добрій справі без вас! Вам продовжувати кращі традиції ветеранів праці, старшого покоління робітників і колгоспників. Тож настійно оволодівайте цією невичерпною скарбницею вчіться господарському досвіду у старших, боріться за ефективність суспільного виробництва, за якість продукції. Вам примножувати багатство Вітчизни!

І батьківське побажання — будьте щасливі в житті, пізнайте його радість. Від вас залежить ваше щастя, від того, як ви поведете себе змолоду, суть щастя ви добре знаєте — вас виховували на високих комуністичних ідеалах.

м. Ленінград.

ПЕРШУ ЗАПОВІДЬ ВИКОНАНО

Хлібороби Долинського району одними з перших в області виконали план продажу державі ранніх зернових.

Втілюючи в життя рішення XXIV з'їзду КПРС, вони значно підвищили темпи хлібозаготівель і щойно рапортували про виконання соціалістичних зобов'язань. При зобов'язанні 65 340 тонн хліба (з кукурудзою) тут вже продано 67 987 тонн.

Продаж хліба державі триває.

● «Зелені жнива»

На вирішальних ділянках — комсомольці

Питання про підтримання почину тваринників колгоспу Черкаської та Донецької областей — створити півторарічний запас кормів для громадського тваринництва ще до початку «зелених жнив» розглядали на засіданні комітету комсомолу господарства. Нині комсомольці і молодь трудяться на всіх вирішальних ділянках. Ударно заготовляють силос три комсомольсько - молодіжних екіпажі, серед яких попереду йде екіпаж Михайла Когута.

Вже заготовлено понад 5 тисяч тонн поживного корму.

С. АНДРУСЕНКО,
секретар комсомольської організації колгоспу «Перше травня» Петрівського району.

ГОТУЙСЯ ДО ГОЛОВНИХ ЗБОРІВ

Наближається пора звітів і виборів у комсомолі. З чим ідеш до них ти?

НАРОДИЛАСЬ хороша справа: на комсомольських зборах. Прийнято важливе рішення, яке внесе суттєві корективи в роботу твоїх товаришів по цеху, дільниці, бригаді, ланці. На комсомольських зборах... За час перебування в Спілці, ти товаришу комсомолець, переконався у великій організуючій і виховній ролі цієї колективної ради. І обов'язково виділяєш головні збори року, на яких підбиваєш підсумки роботи довжиною в рік.

Так, для комсомольських груп, первинних комсомольських організацій настає відповідальний і хвилюючий період — пора звітів і виборів. За плечима рік роботи, рік пошуків і знахідок, рік напружений від першого і до сьогоднішнього дня. Звітно-виборні збори в будь-якій комсомольській організації — подія завжди важлива, до якої з почуттям великої відповідальності готуються всі комсомольці. В нинішньому, визначальному році п'ятирічки це почуття особливо зросло, адже юнь країни відзначила півстолітній ювілей присвоєння комсомолові імені В. І. Леніна, відбувся XVII з'їзд ВЛКСМ, всюди йде підготовка до обміну комсомольських документів. Тому теперішня звітно-виборна кампанія, як ніколи, повинна сприяти дальшому зростанню трудової і громадсько-політичної активності комсомольців і молоді, мобілізації юнаків і дівчат на успішне здійснення рішень XXIV з'їзду КПРС, виконання і перевиконання своїх соціалістичних зобов'язань.

І, зрозуміло, результатом звітів і виборів обов'язково повинно стати дальше організаційно-політичне зміцнення кожної комсомольської організації, удосконалення форм і методів роботи комітетів і груп, розвиток активності, ініціативи і відповідальності кожного члена Спілки.

По-діловому йдуть до важливого рубежу комсомольські групи і первинні комсомольські організації області. І в цьому поході — неоціненна для них допомога райкомів, міськкомів та комітетів, що мають права райкомів комсомолу. Олександрійський міськком ЛКСМУ вже підготував рекомендований склад групкомсоргів та секретарів цехових і первинних комсомольських організацій. Глибокий аналіз резерву комсомольського активу дав змогу намітити збільшення партійного прошарку в цій категорії спілчанських ватажків. Для кращої підготовки і проведення звітно-виборних зборів міськком розробив попередній сценарій їх проведення, який рекомендує практикувати урочистий прийом в комсомол, обов'язково використовувати комсомольську атрибутику. Незабаром міськком проведе семінар секретарів первинних комсомольських організацій промислових підприємств, транспорту і сфери обслуговування міста, де буде розглянуто питання підготовки до звітів і виборів.

Від того, який актив прийде на зміну попередньому, багато в чому залежить успіх майбутньої внутріспілкової роботи. Турботу про збереження кращих традицій, спадкоємність досвіду треба починати в підготовчий період до звітів і виборів. Своя практика виробилась в цьому питанні в комсомольських організаціях заводу «Червона зірка», Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, Голованівського, Новоархангельського районів. Тут дбають про зменшення змінності на постах комсомольських ватажків, про те, щоб організаторами комсомольців були молоді комуністи, спеціалісти. Так, на звітно-виборних зборах в 141 комсомольській групі заводу «Червона зірка» будуть висунуті кандидатури і, вже не раз обраних, Людмили Радушко — групкомсорга бригади Надії Щербань, Олександра Даценка — групкомсорга бригади Івана Іванова, Володимира Васильєва — групкомсорга бригади Геннадія Брайловського та інших.

НЕЗАБАРОМ ти, комсомолець, твої товариші по Спілці прийдете на головні збори року. Ви вже намітили, про що піде розмова, що належить похвалити у вашій роботі, а що заслуговує на критику. Головне — дати вірну оцінку всій минулій діяльності, бути принциповим в своїх виступах і зауваженнях, пропозиціях. І нехай ці збори не будуть лише звітом за пройдене, на них ти повинен сміливо визначити перспективи завтрашнього дня. Готуйся до своїх головних комсомольських зборів року!

Напередодні Дня шахтаря радість успіху бригади І. М. Хворостяна шахти «Світлопільська» міста Олександрії — перекриття попереднього рекорду проходки за місяць — заслужено розділили члени комсомольсько-молодіжної бригади машиністів електровозів дільниці внутрішнього транспорту, яку очолює Володимир Московчук. Електровозники успішно справляються з відвантаженням вугілля, забезпечуючи високі темпи проходки шахтарям.

На фото (зліва направо): машиністи електровоза «АМ-8» Віктор СИДОРЕНКО, Іван ЗАЇКА, бригадир Володимир МОСКОВЧУК та Віктор ШЕВЧЕНКО. Фото В. КОВПАКА.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ШАХТАРЯ

ВМІННЯ ПЛЮС ІНІЦІАТИВА

ПРИГАДУЄТЬСЯ цифра видобутку вугілля понад план: 14 з половиною тисяч тонн за перші три роки нинішньої п'ятирічки. Вона вже змінилась до сьогодні. Зросла, бо сприяє цьому свіжий запас енергії комсомольсько - молодіжної бригади роторного екскаватора РС-350, яка ударно трудиться на дільниці Морозівського вуглерозрізу комбінату «Олександріявугілля».

Ще на початку четвертого, визначального дев'ятеро молодих гірників з колективу Володимира Зозулі серйозно зважили свої можливості і прийняли підвищені зустрічні плани. Відповідальність була надто великою — бригада ж виступила серед ініціаторів змагання під девізом «П'ятирічку — за чотири роки!». І трохи згодом, після виступу групкомсорга Володимира Бакуна на обласній комсомольській конференції, молоді виробничники остаточно зрозуміли, що їх зобов'язання ставить перед кожним серйозні проблеми.

То й не дивно, що кожен комсомолець намагається пізнати секрети машини якнайдосконаліше. Тепер складно домогтися успіхів у праці, як кажуть, голіруч. Професійне вміння повинне збагачуватись ініціативою, творчим підходом до справи. А в результаті — хлопці мають змогу похвалитися: в тому, що помічники машиніста комсомольці Григорій Натюхайло, Сергій Губа та інші вже зараз упевнено сідають до пульта управління екскаватором, виграш, безумовно, всієї бригади.

Бригадир якось поділився тим, про що пам'ятає тепер кожен, хоч і не звикли наголошувати: на їх комсомольсько - молодіжну рівняються, з них, хай не звучить це самовпевнено, беруть приклад.

І зараз заощадження кожної робочої хвилини, нарощування темпів у праці привело дружний колектив гірників до їх свята — Дня шахтаря — з визначним здобутком: тільки за 20 днів серпня комсомольсько - молодіжна видобула і відвантажила понад план 1028 тонн вугілля.

В. ОКУНЬКОВ,
секретар комітету комсомолу Морозівського вуглерозрізу.

До 30-річчя соціалістичної революції в Болгарії

КРАЇНА ПРАЦІ І ТРОЯНД

З БОЛГАРСЬКОГО ЩОДЕННИКА

І. КОРЧАГІН! ВІН І НАШ

Поїзд «Москва — Варна» набирає швидкості. Мій співбесідник Іван Іванов Волчев — секретар парторганізації зерносховища «Добруджа», що в Толбухіні. Познайомилися щойно в Бухаресті на вокзалі. Під час стоянки він підійшов до нашої групи почувши, як хтось вимовив: «Кіровоград». Представився і розплився у посмішці: «Другарі по змаганню!», познайомив із своїм товаришем Христо Ботановим з маслозаводу імені В. Коларова в Толбухіні. Тепер співчутливо заспокоюємо один одного: як жаль, що познайомилися так пізно, тепер спільно подорожувати лише до Русе — не більше двох годин їзди, а поговорити є про що.

Іванов довго переглядає свіжий номер «Молодого комунара», перечитує матеріали, де йдеться про перебування молодіжної делегації із Толбухінського округу на Кіровоградщині.

— Елена Васильєва, Стефан Веліков, Янка Георгієва, — пізнає своїх земляків на знімку Іванов, і ми розуміємося на півслові.

— Плівка збереглася, по приїзді віддрукую знімок кожному на пам'ять, — пропоную і згадую минулорічну зустріч із толбухінцями, що приїздили на засідання Міжнародного клубу молодих механізаторів. З задоволенням називаю імена Атанаса Ніколова, Петра Стоянова, Толора Петрова, з якими познайомився тоді.

— Віктор Галушка, — не залишається в боргу Іван Іванов. — Сподобався мені ваш бригадир комсомольсько-молодіжної.

Ось уже п'ять років продовжується діалог молодих хліборобів Кіровоградщини і Толбухінського округу. Кіровоградці зустрічаються з болгарськими друзями, і, навпаки, молоді механізатори з Толбухінського округу приїздять за досвідом на Кіровоградщину.

Пригадую, як образно під час недавньої зустрічі в обкомі комсомолу сказав про Толбухінський край перший секретар Толбухінсько го міськкому комсомолу Георгій Донев: «Там печеться хліб».

— Так ми любо називаємо під час косовиці наш край — справжню житницю Болгарії, — Іванов непогано володів російською мовою. — Шістдесятицентнерові врожаї пшениці у нас не рідкість. У деяких господарствах отримують і по вісімдесят. Незабаром почнеться... (Ця зустріч відбулася напередодні жнив). Хліб потече золотим потоком, а ми приготувалися приймати зерно... я оце за досвідом їздив...

Два тижні Іван Іванов був у нашій країні. Відвідав підприємства харчової промисловості, у Москві, Києві, Ленінграді, Мінську. Не втаює свого захоплення. Багато чого запозичили болгарські друзі в організації соціалістичного змагання у москвичів. Сподобалася наочна агітація на підприємствах Києва. Надійно діють в цехах нові автомати вимірювання температур зерна, потужні фільтри.

— Такі б і нам. Та й ми своїм досвідом поділилися. Наприклад, у нас краще відсівну площу використовують. А я вже бував раніше у вашій країні. В Одесі, Кишиневі. Та лише цього разу осягнув, яка вона, як у пісні співають, неосяжна. А скільки вражень... Ленінград — ленінські місця, Піскаревське кладовище, Ермітаж, Ісаакіївський собор, Мінськ — Хатинь. У Москві — Красна площа... Хрещатик у Києві, Дніпро. Не забудуться зустрічі із радянськими людьми.

Як швидко плине час. Ось вже Джурджу — прикордонна станція.

— Зараз буде міст дружби, — і поки поїзд проноситься через Дунай, Іван Іванов розповідає про ті роки, коли будували міст, про те, як він познайомився з радянськими будівельниками. — Вони мені чимось нагадують Павку Корчагіна.

Новий напрямок у розмові. Співрозмовник захоплюється, розповідає про те, як дивилась толбухінська молодь багатосерійний телевізійний фільм «Як гартувалася сталь». Наводить приклади про те, як болгарські юнаки і дівчата наслідували Корчагіна під час антифашистського підпілля, у перші роки соціалістичної Болгарії.

— На нашому підприємстві уже проведено цілий ряд творчих вечорів «Корчагін живе серед нас».

Поїзд наближається до Русе. І, перш ніж потиснути руки один одному, обмінюємося сувенірами, адресами. І багатозначно звучить: «До зустрічі!» Бо вона відбудеться обов'язково.

Досвідчені туристи кажуть, що туризм саме і цікавий своїми непередбаченими зустрічами. У такому разі мені поталанило вже у перший день подорожі. Та й не лише мені, усій групі. У багатьох в записнику того дня з'явилися адреси з Толбухінського краю.

(Далі буде).

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

На фото: Христо БОТАНОВ (крайній зліва) та Іван ІВАНОВ (крайній справа) з кіровоградськими туристами.

РАДІСТЬ.
Фотоетюд Л. ЮДІНОЇ.

літературно-мистецький
№ 23
ГРОНО
КЛУБ „МК"

«ПРОШУ РОБИТИ „НУ, ПОСТРИВАЙ!"... БЕЗКІНЕЧНО»

Кореспонденти АПН Всеволод МАРЯН і Юрій МОЖАЄВ бесідують з режисером-постановником «Ну, постривай!» художником Вячеславом КОТЕНОЧКІНИМ.

НА ЕКРАНАХ КРАЇНИ ИДЕ ВЖЕ СЬОМИЙ ФІЛЬМ СЕРІЇ, АЛЕ НЕ СКАЖЕШ, ЩОБ ІНТЕРЕС ДО ВАШИХ ГЕРОЇВ ЗГАСАВ. В ПРЕСІ ПОВІДОМЛЯЛОСЬ ПРО ВАШ НАМІР «ПОСТАВИТИ КРАПКУ», НАМ ЖЕ СТАЛО ВІДОМО, ЩО ПРИГОДИ ВАШИХ СИМПАТИЧНИХ ПЕРСОНАЖІВ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ. ЧИ ТАК ЦЕ?

— Так. І знову, як і після першої серії, за проханням дітей. Точніше, навіть не серії, а попереднього варіанта фільму. Адже в 1969 році за сценарієм «Ну, постривай!» ми вирішили зробити фільм. Саме фільм, а не серію. Але ось він народився, пройшов по телебаченню, і буквально з наступного дня на нашу адресу потекла справжнісінька ріка листів. Переважно це були, звичайно, послання дітей. Вони настійно заявили про своє бажання бачити продовження історії героїв мультфільму. Хлопчата і дівчатка свої прохання, як правило, підкріплювали власними сценаріями, ретельно, любовно розробленими в малюнках, підказували дальший хід подій. Листи були смішні, зворушливі, наївні. Серед багатьох мені особливо запам'ятався один. Вова Бушуєв з уральського міста Міаса писав: «Прошу робити мультфільм «Ну, постривай!» з продовженням і безкінечно... Вова...»

Листи, зрозуміло, приносили велику радість. Але вони змушували і задумуватися: фільм дітям сподобався, можливо, дійсно варто продовжити цю тему? Так з'явився другий випуск, потім третій, четвертий. Головна складність для нас полягала в необхідності робити кожну серію несхожою на попередні. І після четвертої серії я задумався. Чи не набридли ми з нашими випусками? Ситуація ж тут одна: заєць біжить — вовк наздоганяє. Потім, знаєте, в нашій справі так, як в балеті і в спорті: важливо вчасно кинути. Але трапилось так, що саме остання стрічка була відправлена в Італію, в Кортина д'Ампеццо на Міжнародний кінофестиваль спортивних фільмів і отримала там найвищу нагороду. Потім я виступив по телебаченню, розповів, звертаючись до юних глядачів, про нашу роботу і намалював п'ять кадриків, в яких розкривався один із епізодів пропонованого нового випуску: Вовк дивиться в підзорну трубу. Бачить, як заєць стрибає по східцях, хвацько мчить перилами вниз. Вовк стоїть з розкритим мішком. Заєць з'їжджає в нього. Я сказав: «Хлоп'ята, хто з вас придумає, як зайцеві сміливо і оригінально вивільнитися із пастки, той може прислати нам свої пропозиції». Через декілька днів до студії під'їхала автомашина телебачення. Із неї вивантажили вісім мішків листів, сказавши: «Розбирайтесь самі». Ми розгубились. Їх виявилось понад 30 тисяч — листів-сценаріїв, надісланих з усіх кінців країни, написаних на різних мовах. Ми отримали тисячі виліплених із пластиліну, випалених на фанері, вирізаних із дерева персонажів «Ну, постривай!». Знову був висловлений величезний інтерес дітей до фільму.

Як же бути? Відповісти на всі листи просто неможливо: це забуяло б півтора року всього часу творців фільму. Тоді телебачення надало нам ще одну передачу. Ми зсипали вміст мішків в одну велику гору. Я показав дітям на ці листи, вибачився перед тими, хто не отримав відповіді, і пообіцяв, що в знак подяки за таку увагу до фільму, серія буде продовжена.

Як мовиться, з легкої руки юних друзів п'ятий випуск отримав вищу нагороду Всесоюзного кінофестивалю в Алма-Аті. Зняли шосту серію, сьому, а діти все пишуть. Не домовляючись, придумали просту адресу: «Москва, мультфільм «Ну, постривай!» І листи знаходять нас. Одна дівчинка із Казахстану написала на конверті: «Москва. Листоноша! Кинь лист туди, де роблять фільм «Ну, постривай!». Будь ласка». Отримали ми лист з такою важливою адресою і прочитали: «Дорогі художники Вовків і Зайців! Мені дуже сподобався ваш мультфільм. Я готова дивитись його продовження до кінця свого життя». Як бачите, вона дала нам досить порядний діапазон для роботи. Але в кінці свого звернення дівчинка написала: «...Тільки ось інколи мені стає жаль Вовка. Як йому, бідному, перепадає! Зробіть, щоб хоч раз перепало Зайцеві». А хлоп'ята із північних районів нашої країни висловили образу: «Чому це в ваших фільмах всі пригоди відбуваються влітку?»

Скільки буде ще створено випусків «Ну, постривай!», точно сказати важко. Не берусь твердити, що той, який зараз в роботі, — останній. Хоч він і задуманий як завершальний. Гадайте самі. Минулого літа я виступав в підмосковному піонерському таборі і сказав дітям: «Ми готуємо сьомий випуск. Постараємося помирити героїв, і на цьому серія закінчиться. Ви б бачили, що тут піднялось. Ніби на мене обвалилася стеля. Почулися незадоволені вигуки: «Ні!» Діти затопали ногами. Потім зіскочили з місць, кинулись до дверей і оголосили свій ультиматум: «Ми вас відпустимо, якщо тільки обіцяєте продовжувати мультфільм. Коли ж ні, залишитесь тут!» Довелося поступитися. І ось умови «капітуляції» ми виконуємо — готуємо восьму серію.

— СПОЧАТКУ ВИ ГОВОРИЛИ ПРО ТЕ, ЩО МУЛЬТФІЛЬМ «НУ, ПОСТРИВАЙ!», АДРЕСОВАНИЙ ДІТЯМ, АЛЕ СЕРЕД ЙОГО ШАНУВАЛЬНИКІВ ВИЯВИЛОСЬ БАГАТО ДОРОСЛИХ. ЧИМ ЦЕ ВИ ПОЯСНЮЄТЕ?

— Ми, дійсно, знімали фільм, розрахований на дітей. І не сподівалися, що він зацікавить глядачів різного віку. Проте, після першого випуску стала явною найпалкіша до нас увага робітників і колгоспників, інженерів і лікарів, студентів, вчених, військових. І від них надходять тисячі листів-сценаріїв. Проявився якийсь приголомшливий масовий інтерес і творчий запал до випусків «Ну, постривай!».

Ви питаєте, чим це пояснити? Ідея, тема фільму, на мій погляд, вічна і загальнолюдська. Якщо говорити просто, то Вовк і є хуліганом, ображаючим маленького, слабенького хлопчака. Це войовничий хам на службі, в побуті. Багато, на жаль, ще прототипів Вовка в житті людини на всіх етапах, від її народження і до глибокої старості.

— ВАШ ФІЛЬМ З ВЕЛИКИМ ІНТЕРЕСОМ ДЕМОНСТРУВАВСЯ В ДЕЯКИХ СОЦІАЛІСТИЧНИХ КРАЇНАХ. ЯК І В ЧОМУ ЦЕЙ УСПІХ ВИРАЖАВСЯ?

— В травні минулого року мені пощастило побувати на фестивалі гумору й сатири в знаменитому болгарському місті Габрово. Я був дуже радий, довідавшись про те, що випуски «Ну, постривай!», користуються успіхом не лише в радянських дітей, а й у дітей Болгарії. Це підтвердив фестиваль.

Маска, яку я привіз з собою і подарував Габровському музею гумору, — маска Вовка, виявилась десятитисячним ювілейним експонатом. Це теж було для нас приємною новиною.

Пізніше, коли в Софії проходив тиждень радянського кіно, в центральному кінотеатрі міста показали два останні випуски «Ну, постривай!». Біля входу зібралося стільки дітей, що це навіть порушило вуличний рух. Кореспондент газети «Отечественфронт» не зміг потрапити на перегляд, хоча в нього була перепустка. Не зміг лише з тієї причини, що діти сказали йому: «Дядю, куди ти? Це ж фільм для дітей!».

Ми дуже гордимось, що наш фільм популярний і в інших соціалістичних країнах. Працівники телебачення Німецької Демократичної Республіки, перебуваючи в Москві, розповіли про те, як полюбилася серія німецьким дітлахам, і з яким нетерпінням чекають її продовження.

Недавно наші товариші повернулися із Польщі. Виявляється, і там фільм широко відомий і шанований. Все це теж підказує нам, що восьмий випуск може бути і не останнім.

— ЧИ БУВ ЯКИЙ-НЕБУДЬ НАДЗВИЧАЙНИЙ, ПАМ'ЯТНИЙ ЕПІЗОД, ЗВ'ЯЗАНИЙ З МУЛЬТФІЛЬМОМ, ЗА ВСЮ ЙОГО П'ЯТИРІЧНУ ІСТОРІЮ?

— Найбільш хвилюючий епізод, певне, трапився в далекому гірському селі Вірменії. Декілька років тому там тяжко захворіла п'ятирічна дівчинка. Справа в тому, що вона дуже приятелювала з домашнім кроликом, любовно його доглядала. Та ось якось вночі її чотирьохногого приятеля роздер вовк. Дівчинка захворіла. Вона безтямно плакала і поволі згасала. Лікарі, не дивлячись на всі старання, були безсилі. І тут сільський лікар згадав про наш фільм. І коли увечері в кімнаті, де лежала хвора, ожив і весело заговорив наш заєць, трапилося диво. Дівчинка заусміхалась. В її притухлих очах знову загорілося життя.

Це й є найбільша нагорода за нашу працю. Ради такого дива варто присвятити себе всього мистецтву.

Володимир Базилевський
ДЕЛЕГАТ КОНГРЕСУ
документальна повість

ПРИКЛАДИ? Скільки завгодно. Події в Іспанії, Португалії, на Близькому Сході, — скільки їх було, є і ще буде! Тому й створений фонд миру, аби протидіяти цьому сучасному варварству — ось на чому мусить наголосити. Одне з найближчих завдань фонду — матеріально підтримувати народи інших країн, виділяти кошти на проведення наукових досліджень з метою збереження миру, роззброєння, заборони ядерної зброї, використання ядерної енергії в мирних цілях.

Не випадково так часто видаються монографії, бюлетені, плакати і кінофільми, присвячені темі миру.

Книга в чорному лідерині, подарована ветеранами війни, стала могутнім засобом пропаганди, і навіть безтурботно настроєна аудиторія відразу вмовкала, тільки-но лектор звертався до неї.

Перші двісті карбованців, відіслані ще в добровільний фонд миру, започаткували новий важливий етап діяльності лікаря-громадянина — систематичну матеріальну підтримку нової організації. Дві перші зарплати в ім'я збереження миру — це на довгі роки стало правилом, яке не передбачало винятків. Всі відрахування за публічні лекції також переадресовувались фонду. Коли стало відомо про будівництво в Краснодоні пам'ятника відважним молодогвардійцям, лікар, не вагаючись, матеріально підтримує і це починання.

Гетьманець — член правління Республіканського Комітету захисту миру, голова Вільшанського районного Комітету миру, ініціатор багатьох починань. Скрізь і всюди він пояснює, що радянський рух на захист миру підтримується Комітетами фонду, а не фінансується державою, як це твердить буржуазна пропаганда. Факти? Будь ласка.

1967 рік. Український республіканський комітет захисту миру перераховує сто тисяч карбованців на придбання промислових та продовольчих товарів для Демократичної Республіки В'єтнам.

1969 рік. Теплоход «Микола Островський» везе подарунки в'єтнамським дітям: обладнання для шкіл, ліки, медичні інструменти. У відповідь — лист від Спілки жінок В'єтнаму.

«Дорогі друзі! Глибоко схвильовані вашим прекрасним вчинком — передачею зібраних коштів для жінок і дітей В'єтнаму. Радянські жінки, як і весь ваш народ, який зазнав стільки лиха від фашистської навали у минулій війні, завжди допомагали в'єтнамському народові. Листи, подарунки, товари, які ми одержуємо в значній кількості — це свідчення величезної підтримки, яка є дуже важливою для нашої остаточної перемоги. В'єтнамці ніколи не забудуть дорогоцінної допомоги, яку подала їм прекрасна і щедра Україна. Дякуємо також за турботу про наших дітей, які навчаються у вашій країні».

1970 рік. На об'єднаному засіданні виконкому Радянського Червоного Хреста і Червоного Півмісяця, президії Радянського фонду миру було вирішено надання допомоги жертвам ізраїльської агресії — сім'ям арабських робітників в місті Абу-Заабелі. Того ж року населення Перу, що потерпіло від землетрусу, одержує стандартні збірні будинки, машини для будівництва шляхів, польовий госпиталь на 200 ліжок, ортопедичні з обслуговуючим медичним персоналом, обладнання для дитячих садків.

Фонд постійно виділяє кошти на проведення конгресів, фестивалів, конференцій, фінансує усі важливі заходи, підпорядковані єдиній меті — захисту миру. Такі, як міжнародні зустрічі визначних громадських діячів, ветеранів війни тощо.

Феодосій Деомидович — незмінний учасник усіх республіканських форумів, один з найактивніших діячів фонду. Його пристрасні телеграми з приводу чергових акцій імперіалізму відомі редакціям багатьох центральних газет. Він протестує проти військово-морської блокади американськими агресорами Куби і піднімає свій голос на захист патріотів Анголи. Почуває себе громадянином земної кулі, однаково відповідальним за всі злочини і несправедливості, де б вони не відбувалися.

Йому вільно у себе в лікарні, в Добрянці і в столиці республіки на ювілейній сесії Українського товариства дружби і культурних зв'язків з зарубіжними країнами, де в списку виступаючих поряд з академіком І. О. Гуржієм, Героєм Соціалістичної Праці П. С. Пахотою, поетом М. М. Тарновським та іншими значиться і його прізвище.

У 1970 році в Києві, у клубі Ради Міністрів УРСР Голова Українського республіканського комітету захисту миру академік В. П. Комісаренко в урочистій обстановці вручив лікареві Золоту медаль «Борцеві за мир» Радянського Комітету захисту миру.

А роком пізніше голова Всесоюзного фонду миру письменник Борис Полевой прикріпив на лацкані піджака хірурга Почесну срібну медаль фонду.

Годі й перелічити всі грамоти, значки, подарунки, що ними був відзначений Ф. Д. Гетьманець за свою подвижницьку діяльність тільки на цій одній, але такій важливій ділянці роботи.

Повернувшись з чергового республіканського форуму, Феодосій Деомидович завжди розповідає про все бачене, чуте, пережите на сторінках районної газети. Земляки ж мусять знати, як академіки і письменники, видатні хлібороби і металурги, представники всіх верств населення України вели велику розмову про дальші шляхи зміцнення миру.

В районі загинуло стільки людей — нагадає він в одному з своїх виступів. В ім'я життя, в ім'я майбутнього живим належить пам'ятати цей довгий сувій прізвищ загиблих. З гідною подиву впертістю повторятимемо імена Михайла Телішевського і Миколи Арнаута; Миколи Пономаренка та Івана Луданова — багатьох з тих, хто не повернувся додому. Попіл загиблих стукає в серце.

Не був одинокий в своїх зусиллях і починаннях. Були й інші. Інвалід Іван Романович Таранчук із села Гаврилівки на Вінниччині, Олександра Авраміна Розанова з міста Мукачева, що перерахувала у фонд миру 3 тисячі своїх трудових заощаджень. Серед численних перерахувань на цю організацію — заощадження шахтарів Донбасу, Гірників Криворізького залізорудного басейну, Екіпажу турбохода «Фредерік Жоліо-Кюрі». Міжнародна Ленінська премія драматурга Олександра Корнійчука. Авторські гонорари діячів науки і культури.

Михайло Войнич, автор брошури «Фонд миру» наводить цікаві факти. Комсомольці Білогірського району Кримської області провели молодіжний недільник, на який вийшло понад дві тисячі юнаків і дівчат. Гроші перераховано фондові миру.

(Далі буде)

(Продовження. Поч. в номерах за 10—29 червня, 2—30 липня, 3—22 серпня).

На фото: Ф. Д. ГЕТЬМАНЕЦЬ (перший ряд, зліва) в Москві, серед делегатів,

І В БУДНІ — СВЯТО

● «ПЕРШІ СТАРТИ НЕ ПОВИННІ СТАТИ ОСТАННІМИ» — ТАКИЙ ДЕВІЗ ЗНАМ'ЯНЧАН, ЯКІ ЗАЛУЧАЮТЬ ДО ЗДАЧІ НОРМ ЮНАКІВ І ДІВЧАТ, ПОПОВНЮЮЧИ РЯДИ ЗНАЧКІВЦІВ

БЕРУЧИСЬ за нову справу, Олександр Борисов завжди думав: «А як в інших, досвідченіших? З чого починають вони?..» От і комплекс ГПО. Нормативи повинен скласти кожен комсомолець. Якщо кликати їх поодинці, бажаних результатів не буде, — треба гуртом, всім колективом.

Завітав в Кіровограді на стадіон спортклубу «Зірка». В суботній день тут повинні були складати нормативи представники невеликих підприємств міста, які не мають своєї спортивної бази. І раптом... Ватажок знам'янських авангардівців був здивований — на бігові доріжки виходили жінки і чоловіки в звичайному одязі — костюми ті, що й в цеху чи на вулиці, он хтось навіть плаща не скинув. Ну як, скажімо, можна далеко стрибнути, коли в тебе вузьке модне плаття?..

Звичайно, така організація змагань хіба що давала право інструкторам поставити в протоколах помітку: «Проба сил відбулась». Але для багатьох ці старти були першими і останніми.

Ні, така формальність лише на шкоду. Треба людей зацікавити, переконати. Щоб урочисто, щоб по-святковому.

В колективі фізкультури «Електрон» Борисов перш за все подбав про спортивну базу. Разом з комсомольськими активістами, ведучими спортсменами обладнали легкоатлетичний комплекс, гімнастичне містечко, інші майданчики для майбутніх значківців, закупили спортивні костюми.

На перші старти вийшли всі — і спортсмени-розрядники, і початківці. Це був легкоатлетичний крос — в ліс. Звичайний день став святковим — лунав бадьорий марш, на старті і фініші майоріли прапори, кликали транспаранти, лозунги...

На першому етапі дистанції вже були виявлені менш підготовлені бігуни. Їх підбадьорювали досвідченіші:

— Частіше працюй руками, стеж за диханням...

Так і у вихідні дні, після роботи.

Визначальніші, виявились і ті, кому треба допомогти, ще трохи потренуватись.

З метою пропаганди нового комплексу О. Борисов обладнав фотостенд — там були портрети перших значківців, провідних спортсменів. Тут же стенд з нормативами комплексу.

Знову старти. На майданчик прийшли Павло Андрейшин, Микола Катков, Борис Милюков, «золоті» значківці Наташа Шульженко, Микола Галов, Володимир Нагорний, Люда Полікут. Їм назустріч:

— А ви ж уже нагороджені, виконали всі нормативи...

Борисов з гордістю дивився на своїх активістів: «Правильно розуміють діло ці товариші. — ГПО не на один день, а система, щоб бадьорість, здоров'я і сили вистачило надовго. Он хоч би Андрейшин. Ще в тридцяті роки захопився фізкультурою. Тепер теж перший серед ветеранів отримав значок. І після цього не забув про фізкультуру — бігає щодня в лісі по три-чотири кілометри. От і приклад для молодих...»

СКЛАДЕНІ нормативи з кульової стрільби, проведено день стрибуна, мірялися майстерністю в басейні, знову крос. Є 239 значківців. І ось ще одне свято — фінал спартакіади ГПО. Тут на старті тільки кращі з кращих. А серед уболівальників такі, хто ще лише готувався скласти залік з фізичної та військово-технічної підготовки. Були показові вправи гімнастів, фізкультурники пройшли в святкових колонах вулицями міста, поклали квіти до обеліска воїнам-визволителям. Далі — ігри, атракціони. Вийти на стадіон у складі великої групи спортсменів тим, хто спостерігав це видовище, теж хотілось. Така нагода трапилась — почалися старти Всесоюзної першості з багатоборства ГПО на приз «Комсомольской правды». На цей раз під прапорами ДСТ «Авангард» стали більше 300 фізкультурників — і спортсмени-розрядники, і початківці. В упертій боротьбі перемагали ті, хто систематично займається спортом. Але й з'явились нові імена — в списку значківців ще 48 чоловік.

Після масових стартів в колективі фізкультури авангардівців Знам'янки було оголошено:

— Переможці поїдуть у Київ, щоб побувати на столичному стадіоні під час республіканських змагань, щоб побачити чемпіонів країни, прославлених олімпійців... І надалі таким юнакам і дівчатам ми даватимемо ці путівки...

Хто ж не хоче побачити Валерія Борзова чи футболістів київського «Динамо»? Але така честь — тільки кращим з кращих. Треба старатись!..

І знову Олександр Борисов веде своїх друзів на стадіон.

ОБЛАСНА рада ДСТ «Авангард» узагальнила досвід знам'янчан, про їх діяльність випущено плакат, їх згадують і в лекціях, пропагуючи новий фізкультурний комплекс. А в колективі фізкультури про свій досвід починають так:

— Ми просто робимо те, що треба робити щодня. Щоб бути молодими...

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара».

БАЖАЄМО ЩАСТЯ

Віктору Ковальову і Тетяні Жадановій, Геннадію Мазуру і Ользі Охватенко, Миколі Рибалку і Людмилі Кожем'яченко, Валерію Копосову і Наталії Саламасі, Олександру Ющенку і Надії Твердоступ, Віктору Шуляку і Лідії Куліш, Григорію Корецькому і Раїсі Довгополовій, Павлові Барському і Людмилі Пономарьовій, Олександру Трілевичу і Ірині Мироненко, Віктору Неклесі і Галині Бондаревській, Анатолію Бойку і Людмилі Майстренко, Віктору Скрибченку і Наталії Олійник, Олександру Фурлету і Маргариті Железняк, Вячеславу Кольцу і Валентині Демченко, Віктору Волощуку і Любові Лисій, Георгію Гавриленку і Надії Онойченко, Сергію Євтухову і Людмилі Кинаш, Семену Полтавцю і Олені Бондаревській, Валентину Колесніченку і Любові Гончаренко, які сьогодні реєструють свій шлюб у Кіровоградському бюро ЗАГС.

МІЛЕЕКРАН

24 СУБОТА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Програма передач. (М). 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Телеспектакль. (Ленінград). 10.20 — Музична програма «За листами глядачів». (М). 10.50 — «Для вас, батьки». (М). 11.20 — Кольорове телебачення. «Розповіді про російських художників». «Ілля Рєпін». Передача 2. (М). 11.45 — Кольорове телебачення. «Більше хороших товарів». (М). 12.15 — «Лялька з мільйонами». Художній фільм. (М). 13.30 — «Здоров'я». (М). 14.00 — Концерт учасників 5-го міжнародного конкурсу імені П. І. Чайковського. (М). 14.55 — Кольорове телебачення. «Вам відповідає міністр електротехнічної промисловості СРСР А. К. Антонов. (М). 15.25 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 16.05 — Кольорове телебачення. «У світі тварин». (М). 17.05 — Кольорове телебачення. «Діти Країни Рад». Телевізійний багатосерійний документальний фільм. (М). 18.00 — Кольорове телебачення. Фінал Кубка європейських чемпіонів з хокея. ЦСКА — «Брюнес» (Швеція). В перерві — документальний фільм. (М). 20.15 — Кольорове телебачення. «Співає народний артист СРСР Д. Гнатюк». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кінопанорама. (М). 23.00 — Любителям оперети. (М). 23.30 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Наша афіша. (К). 10.05 — «Природа і люди». (Одеса). 10.30 — Художній фільм «Попелюшка». (К). 11.50 — «Мій сучасник». Телеарис про комбайнера, Героя Соціалістичної Праці П. Скубченка. (Донецьк). 12.20 — О. Уайльд. «Віяло леді Уіндермір». Вистава. (К). 14.55 — «Хліборобське літо». (Запоріжжя). 15.10 — Концерт. (Львів). 15.55 — «На порозі другого сторіччя». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 16.30 — «До Дня шахтаря». «Пишаюсь іменем «шахтар». (Ворошиловград). 17.00 — Першість СРСР з футболу. «Шахтар» — «Ністру». (Донецьк). 18.45 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Фільм-концерт «Російський романс». (К). 19.45 — «Слався шахтарське плем'я». (Донецьк). 20.00 — Кольорове телебачення. «У світі рослин». (К). 20.50 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «На лапах республіки». (К). 21.35 — Кольорове телебачення. «Запрошуємо на пісню». (К). 22.05 — Художній фільм «Заплутані сліди». (К).

25 НЕДІЛЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Програма передач. (М). 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — «Служу Радянському Союзу!» (М). 11.00 — Кольорове телебачення. «Музичний кіоск». (М). 11.30 — Кольорове телебачення. Зустріч юнкорів телестудії «Орля» з адміралом, доктором історичних наук В. Ф. Трибуцем. (М). 12.20 — «Сільська година». (М). 13.20 — Художній фільм «Рідна кров». (М). 14.45 — «Сьогодні — День шахтаря». Виступ міністра вугільної промисловості СРСР Б. Ф. Братченка. (М). 15.00 — Концерт. (М). 15.40 — Міжнародна панорама. (М). 16.10 — Чемпіонат Європи з водних видів спорту. (М). 16.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 17.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Кольорове телебачення. Чемпіонат світу з боксу. (Гавана). 19.40 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Увімкніть північне сяйво!». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Концерт, присвячений Дню шахтаря. (М). По закінченні — новини. (М).

26 ПОНЕДІЛОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 16.20 — Кольорове телебачення. «Наш сад». (М). 16.50 — Кольорове телебачення. «Фільм — дітям». «Утікач з Янтарного». (М). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.15 — Документальний фільм. (М). 18.35 — «Зустрічний план Мурманської області — у дії». (М). 19.20 — М. А. Римський-Корсаков. Концерт для фортепіано з оркестром. (М). 19.35 — Телевізійний багатосерійний художній фільм «Совість». І серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Документальний екран». (М). 22.30 — Кольорове телебачення. Чемпіонат світу з боксу. (Гавана). 23.00 — Кольорове телебачення. Спортивний щоденник. (М). 23.15 — Новини. (К).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

КІРОВОГРАДСЬКЕ СЕРЕДНЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2

ПРОВОДИТЬ ДОДАТКОВИЙ

ПРИЙОМ УЧНІВ

на 1974—1975 навчальний рік

На трирічний строк навчання приймаються юнаки та дівчата 1958—1959 років народження з освітою за 8 класів для підготовки: столярів будівельних; малярів будівельних; штукатурів-лицювальників-плитковиків; слюсарів-вентиляційників по монтажу систем вентиляції кондиціювання повітря; монтажників по монтажу сталевих та залізобетонних конструкцій.

По закінченні училища учні одержують диплом про середню освіту і спеціальність.

З дворічним строком навчання для підготовки: малярів-штукатурів, столярів-теслярів.

З річним строком навчання для підготовки: мулярів, малярів, лицювальників-плитковиків, мозаїстів.

Приймаються без вступних екзаменів юнаки і дівчата віком 15—20 років з освітою за 8, 9, 10 класів і звільнені в запас воїни.

Зарахованих на навчання забезпечують гуртожитком, парадним і робочим одягом, триразовим харчуванням, підручниками. Вони одержують третину сум, зароблених ними на виробничій практиці. Час навчання в училищі зараховується в трудовий стаж.

Училище має новозбудований, добре устаткований комплекс, в якому є кабінети і лабораторії, учбові майстерні, спортивний та актовий зали, спортивне літнє містечко.

При училищі є вечірня школа, діють гуртки технічної творчості, художньої самодіяльності, спортивні секції.

Випускники-відмінники мають право вступати до вищих і середніх учбових закладів на пільгових умовах, а також можуть бути направлені у вищі й середні учбові заклади професійно-технічної освіти, де навчання проводиться при повному державному забезпеченні.

Юнаки, які проходять трирічний строк навчання, до закінчення та на рік після закінчення училища отримують відстрочку від призову до армії.

Вступники подають особисто або присилають заяву із зазначенням обраної професії, автобіографію, характеристику, свідоцтво про народження (оригінал) або паспорт (подається особисто), довідки з місця проживання і про склад сім'ї, медичну довідку (форма № 286), 8 фотокарток розміром 3×4 см.

Адреса училища: 316026, м. Кіровоград, вул. Червонозорівська, 23. Їхати: тролейбусом № 2 до зупинки «Буддеталь» автобусами №№ 2, 14, 15 до зупинки «Мічуріна», № 29, до кінця. Телефон 2-38-49.

ДИРЕКЦІЯ.

ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ ПРИ КІРОВОГРАДСЬКОМУ М'ЯСОКОМБІНАТІ

оголошує прийом учнів

на 1974—1975 навчальний рік

Училище готує робітників для м'ясної промисловості. Строк навчання — 1 рік.

Приймаються юнаки віком від 17 з половиною років і старші та дівчата віком від 16 з половиною років з освітою за 8—10 класів.

Учнів забезпечують стипендією в розмірі 18 карбованців та квартирними (3 крб.) на місяць, триразовим безкоштовним харчуванням, спецодягом та форменим одягом.

Гуртожитком училище не забезпечує, а розміщує учнів на приватних квартирах.

При училищі працює вечірня школа.

Вступники повинні подати заяву на ім'я директора, автобіографію, документ про освіту та народження, довідку про стан здоров'я, 6 фотокарток (3×4 см), довідку з місця проживання, характеристику. Прийом документів до 25 серпня 1974 року.

Адреса училища: місто Кіровоград, Обознівське шосе, м'ясокомбінат, їхати автобусом № 10.

ДИРЕКЦІЯ.

Кіровоградське міське професійно-технічне училище № 6

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1974—1975 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

по спеціальностях:

токарі по металу, слюсарі механоскладальних робіт з обслуговуванням свердлильних верстатів, електрогазозварювальники, електромонтери по експлуатації промислових електроустановок.

На всі спеціальності приймаються юнаки і дівчата, що мають освіту 10 класів і вік від 15 до 25 років.

Для вступників по спеціальності електромонтер і електрогазозварювальник мінімальний вік для вступу — 16 років.

Строк навчання 10 місяців.

Для тих, хто встигає, виплачується стипендія 30 карбованців на місяць, відмінникам навчання стипендія виплачується 37 карбованців 50 копійок.

За виконані роботи в процесі виробничої практики учням додатково до стипендії нараховується 33 проценти від заробленої суми.

Навчаючись в училищі, кожний учень, що має середню освіту, може суміщати навчання на підготовчих курсах для вступу в інститут.

Учні, що закінчили училище з відзнакою, мають право поступати на вечірнє відділення поза конкурсом.

Час навчання в училищі зараховується в трудовий стаж.

Кожний учень до призову в Радянську Армію набуває спеціальність і потрібні знання з спеціальних і загальноосвітніх предметів.

До училища молодь приймається без екзаменів.

При училищі є їдальня, постійно працюють гуртки: хоровий, танцювальний, художнього слова, духовий, естрадний, технічної творчості, стрілецький, парашутний, електротехнічний, спортивні секції.

До заяви додаються такі документи: свідоцтво про освіту, свідоцтво про народження або паспорт, довідка з місця проживання і про склад сім'ї, характеристика зі школи, автобіографія, фотокартки розміром 3×4 см (6 штук).

Звертатися на адресу: **м. Кіровоград, вул. Декабристів, 26. Телефони: 2-35-31, 2-50-20, 2-35-81.**

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м Кіровоград, вул. Глінки, 2.